

„Česnek platí na upíry,“ poznamenala Marta, „ne na vlkodlaky.“

„Vážně?“ zaváhal Vazoun a poškrábal se na hlavě.

„Jak to, žes to nevěděl? Četl jsi vůbec ten svůj časopis?“ zeptala se ho.

„Jen jsem ho prolítl,“ připustil Vazoun.

Rozběhl jsem se, ale batoh mě k nim přitáhl zpátky. Křečkosaurus se přestal ovládat.

„Počkej, Same,“ řekla Marta. „Vezmi si aspoň ty sýrové kapsičky!“ Zvedla pytlík do vzduchu a zatřásla jím Vazounovi za zády.

To už bylo na Křečkosaura příliš. Ozvalo se příšerné dinosauří zařvání.

„Ach ne!“ vykřikl Vazoun a ukazoval na okno. „Úplněk! Sam se proměňuje!“

Jako by události příštích dvou vteřin někdo zpomalil jako při playbacku. Křečkosaurus vystřelil z batohu – doslova vyrval kus látky – a vyřítil se dírou ve tvaru křečka, jako to bývá v animovaných filmech, a pak jsem uslyšel zavřeštění. Marta to však nebyla. Byl to Vazoun. Šílený Křečkosaurus se odrazil od země a skočil nejmíň tři metry přímo na pytlík sýrové pochoutky v Martině ruce. Vyděšený Vazoun

